

Sygn. akt III KKN 504/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 12 stycznia 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - Józef Szewczyk

Sędziowie: SN - Marian Buliński

SN - Józef Skwierawski (spr.)

Protokolant: Michał Wierzbowski

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Waldemara Smardzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2001 r.

sprawy **S. J. B.**

skazanego za wykroczenie określone w art. 86 § 1 kw

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść
skazanego (SK V [...])

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 23 kwietnia 1998 r., sygn. II Kws [...]

1/ oddała kasację,

**2/ obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

U Z A S A D N I E N I E

Kolegium d/s Wykroczeń przy Sądzie Rejonowym w W. orzeczeniem z dnia 16 lutego 1998 r. (KW [...]) uznało S. J. B. za winnego tego, że w dniu 29 listopada 1997 r. w miejscowości Ł., kierując na drodze publicznej samochodem m-ki „P.”, nie zachował szczególnej ostrożności w czasie manewru wyprzedzania i potracił jadącego nieprawidłowo rowerem M. K. – i na podstawie art. 86 § 1 kodeksu wykroczeń wymierzyło obwinionemu karę grzywny w kwocie 110 złotych.

W wyniku złożenia przez obwinionego żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, sprawę rozpoznał Sąd Rejonowy w W., który wyrokiem z dnia 23 kwietnia 1998 r. (II Kws [...]) uznał S. J. B. za winnego popełnienia wykroczenia określonego w art. 86 § 1 kw i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 110 złotych.

Kasację od tego wyroku wniósł – na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o zmianie kodeksu... (Dz. U. Nr 89, poz. 443) – Prokurator Generalny na niekorzyść skazanego.

W kasacji podniesiono zarzut rażącego i mającego wpływ na treść wyroku „naruszenia art. 357 i 360 § 2 pkt 1 kpk, polegającego na nieuwzględnieniu w opisie czynu okoliczności związanych z następstwem zaistniałego wypadku, a w konsekwencji zakwalifikowanie przypisanego oskarżonemu czynu jako wykroczenia, mimo iż czyn ten mógł wyczerpywać znamiona przestępstwa z art. 145 § 1 kk”. Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i „przekazanie sprawy Prokuraturze Rejonowej w W. w celu uzupełnienia postępowania przygotowawczego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest zasadna, ponieważ podniesiony w niej zarzut jest konsekwencją błędnego poglądu, wyrażonego w następującym twierdzeniu zamieszczonym w jej uzasadnieniu: „sprawca wypadku może odpowiadać za wykroczenie z art. 86 § 1 kw tylko wówczas, gdy skutki wypadku nie wyczerpały znamion przestępstwa, o którym mowa w art. 145§ 1 k”. Jest to bowiem twierdzenie sprzeczne z obowiązującym stanem prawnym, z którego ograniczenie takie wcale nie wynika. Jedynym z tradycyjnych wyjątków od zasady nieprowadzenia postępowania o to samo (ne bis in idem) jest odstępstwo w postaci idealnego zbiegu przestępstwa z wykroczeniem (art. 10 § 1 kw). Nic nie stoi na przeszkodzie ukaraniu (skazaniu) sprawcy wypadku drogowego za wykroczenie spowodowania zagrożenia w ruchu drogowym (art. 86 § 1 kw), mimo iż to samo zachowanie (ten sam czyn) nosi znamiona przestępstwa określonego w art. 177 kk (145 kk z 1969 r.).

Jeżeli zatem dochodzi najpierw do ukarania (skazania) za wykroczenie – jak w niniejszej sprawie – to, w zakresie wykonania kary, konsekwencje ewentualnego późniejszego skazania za przestępstwo określa właśnie art. 10 kw. W przeciwnym natomiast wypadku, gdy najpierw przed sądem „toczy się postępowanie karne na podstawie aktu oskarżenia wniesionego przez oskarżyciela publicznego” (art. 25 ust. 1 kpsw), postępowanie w sprawie o wykroczenie może ulec zatamowaniu, z zachowaniem warunków określonych w tym przepisie. Stan prawny ujawnia zatem sytuację wprost przeciwną do przedstawionej w cytowanym wyżej zdaniu uzasadnienia kasacji.

Konsekwencje niezasadności poglądu wyrażonego przez Autora kasacji są rozległe, przesądzają bowiem o nietrafności zarówno zarzutu kasacji, jak i wszystkich wspierających go argumentów.

Na uwagę zasługuje w szczególności fakt, iż pogładowi temu nie odpowiada treść podniesionego zarzutu. Należałoby przecież oczekiwać w tej sytuacji podniesienia zarzutu naruszenia przepisu określającego negatywną

przesłankę procesową, wyłączającą odpowiedzialność sprawcy przestępstwa za popełnione tym samym czynem wykroczenie. Byłby to zarzut wystarczający do uwzględnienia kasacji, bez potrzeby – wtórnego niejako – wskazywania, że w postępowaniu niedopuszczalnym z mocy prawa dopuszczono się uchybień stanowiących zwykłą konsekwencję owej niedopuszczalności. Tymczasem, nie wskazując takiego przepisu, zarzucono sądowi orzekającemu w sprawie o wykroczenie, że sprawę tę rozpoznał – i tylko treść wniosku kasacji pozwala sądzić, że Autor kasacji nie wymaga od tego sądu skazania za przestępstwo.

Skoro zatem sąd orzekł w niniejszej sprawie zgodnie z przepisami wyznaczającymi granice orzekania, z uwzględnieniem charakteru skargi i rodzaju postępowania oraz zasad dopuszczalności procesu, to za oczywiście niezasadne uznać należało zarówno zarzuty orzekania z respektowaniem tych przepisów, jak i zarzut – niesformułowany wprawdzie, lecz leżący u podstaw kasacji – niedopuszczalności orzekania. Uprawnienie do wniesienia skargi publicznej wskazującej na popełnienie przestępstwa należy do prokuratora i – wbrew wyrażonemu w kasacji pogładowi – nie zależy w niniejszej sprawie od uchylenia trafnego wyroku sądu i przekazania sprawy prokuratorowi.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł o oddaleniu kasacji.

Przewodniczący SSN: (Józef Szewczyk)

Sędziowie SN: (Józef Skwierawski)

(Marian Buliński)

aw
f/jw